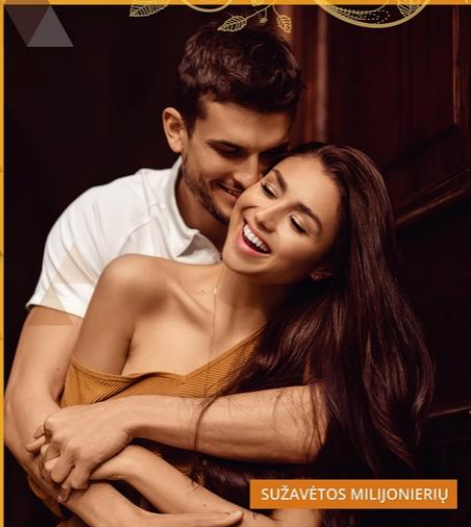

Svajonų
ROMANAI

Jausmų
egzotika

MICHELLE SMART
Įsimylėję Italijoje

2019 spalį-gruodis

SUŽAVĖTOS MILIJONIERIŲ

Knygute.lt

Michelle Smart

ĮSIMYLĖJĘ ITALIJOJE

Trijų knygų serija

**„Sužavėtos
miljonierių“**

Trečia knyga

Versta iš Michelle Smart,
Buying His Bride of Convenience, 2017
© Michelle Smart, 2017

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

Visos teisės į šį kūrinį saugomos. Šį leidinį draudžiama atkurti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn be raštiško leidėjo sutikimo. Už draudimo nepaisymą numatyta teisinė atsakomybė.

© Miglė Puzarienė, vertimas iš anglų kalbos, 2019

© Lina Noreikaitė, dizainas, 2016

© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2019

ISBN 978-609-03-0540-9

Elektroninę versiją parengė Knygute.lt, 2019

1

- Ar nepabūsi ramiai? - Eva Bergen pyktelėjo ant priešais sėdinčio vyro.

Ji stabdė iš žaizdos ant nosies tiltelio tekantį kraują ir buvo pasiruošusi mažutes sterilias juosteles žaizdai suspausti. Procedūra būtų visai paprasta, jei jis netrepsėtų dešine koja ir nejudėtų visas kūnas.

Vyras dėbtelėjo į ją prisimerkęs, dešinė akis buvo ištinusi ir violetinė.

- Tiesiog užbaik darbą.

- Nori, kad užklijuočiau, ar ne? Aš ne slaugytoja, man reikia susikaupti, todėl pasėdėk ramiai.

Vyras sunkiai atsiduso, sukando dantis ir akis įsmeigė į tolumą jai už peties. Eva įtarė, kad jis įtempė ir visus kojų raumenis, nes pagaliau liovėsi trypęs.

Giliai įkvėpusi Eva palinko į priekį kėdėje, kurią teko paaukštinti, kad pasiektų vyro veidą, tada sudvejojo.

- Ar tikrai nenori, kad apžiūrėtų gydytojai? Manau, kad nosis lūžusi.

- Tiesiog užbaik, - piktai pakartojo jis.

Alsuodama pro burną, kad neįkvėptų jo aromato, ir stengdamasi neprisiliesti prie jokios kitos kūno dalies išskyrus nosį, ji užklijavo ant žaizdos pirmą juostelę.

Nuostabu, bet net sulaužyta nosimi Danielis Pelegrinis sugebėjo atrodyti neįtikėtinai meilus. Vešlūs ežiuku kirpti tamsiai rudi plaukai nė kiek nesusivėlė, siuvėjo siūtas kostiumas dailiai prigludęs. Galėtų pažvelgti į veidrodį ir pamerkti savo atvaizdui.

Danielis labai gražus vyras. Eva abejojo, ar kai jis pirmą kartą pasirodė prieš gerą mėnesį pabėgėlių stovykloje, bent viena padėjėja susilaikė neatsigrėžusi. Čia jo antras vizitas. Prieš pusę valandos jis paskambino Evai ir net nepasisveikinęs paklausė, ar ši tebėra stovykloje. Jei būtų norėjęs paklausinėti apie ją, tai žinotų, kad Eva, kaip ir visas kitas personalas, butus turi stovykloje. Tada pareiškęs, kad jau atvažiuoja pareikalavo susitikti prie medicinos palapinės. Pokalbį baigė Evai nė nespėjęs paklausti, ko jam reikia. Eidama iš aptriušusio administracijos pastato, kuriame dirbo nuo pat pradžių, medicinos palapinės link, atsakymą sumastė pati.

Kai Karibų salai Kabaljerosui pirmą kartą smogė uraganas Ivaras, labdaros organizacija

„Mėlynasis traukinys“, jau ir taip plačiai veikusi nusikaltimų kamuojuamoje šalyje, buvo pirmoji gelbėjimo tarnyba, įsteigusi čia tikrą stovyklą. Dabar, praėjus dviem mėnesiams po didžiausios kada šalyje matytos gamtos stichijos, nusinešusios dvidešimt tūkstančių gyvybių, stovykla tapo namais beveik trisdešimčiai tūkstančių žmonių, apsigyvenusių brežento palapinėse ir glaudžiai suręstose laikinose pašiūrėse.

Kitos pagalbos organizacijos taip pat išplėtojo atskirus tinklus ir jų stovyklose gyveno panašiai tiek pat pastogės netekusių žmonių. Katastrofa buvo neįsivaizduojamo masto.

Danielis buvo vieno didžiausių filantropų ir humanistų Pieta Pelegrinio brolis. Pietas išgirdo apie uraganą ir sužinojo, kad dar sudėtingiau pasidarė dėl to, kad uraganas nusiaubė didžiąją dalį salos ligoninių. Jis tučtuoju nusprendė, kad fondas salos sostinėje San Pedre pastatys naują, gamtos stichijoms atsparią daugiafunkcę ligoninę. O po savaitės Pietas žuvo malūnsparnio katastrofoje.

Evai dėl netekties buvo labai liūdna. Nors buvo sutikusi Pietą vos kelis kartus, tačiau jį gerbė visa gelbėtojų bendruomenė.

Ji ir likęs personalas nepaprastai džiaugėsi,

kai Pelegrinių šeima panorė testuoti ligoninės statybą. Salos gyventojams verkiant reikia daugiau medicinos paslaugų. Gydytojų yra ir labdaros organizacijos, agentūros stengiasi iš visų jėgų, bet to neužtenka. Ir negali užtekti.

Pieto sesuo Frančeska tapo naująja projekto vadove. Evai ji labai patiko, susižavėjimą kėlė jaunos moters ryžtas ir susikaupimas. Eva tikėjosi, kad lygiai taip pat susižavės ir merginos broliu. Kaip ir Pieto, Danielio vardas buvo plačiai žinomas pasaulyje, bet pripažinimą jis pelnė įkūręs architektūros bei statybos kompaniją, per pastaruosius penkerius metus daugiau nei kas kitas gavusią apdovanojimų už dizainą.

Tačiau Danielis Evai visai nepatiko. Nors garsėjo geru humoro jausmu ir neeiliniu intelektu, pasirodė pasipūtęs. Tvirta, dabar jau sulaužyta nosis susiraukė nepatenkinta, kai atvažiavo į stovyklą jos paimti vakarienės – į pasimatymą, kur eiti Eva sutiko tik todėl, kad Danielis įtikino, jog čia net *ne* pasimatymas, kad tik reikia aptarti statysimos ligoninės investicijas, o ji esanti tikra šios šalies žmonių ekspertė. Nusiskraidino ją į septynių žvaigždučių viešbutį gretimoje rojus saloje Agvadiljoje, penketą minučių uždavinėjo tinkamus klausimus, o visą

likusį vakarą gėrė kaip pasiutęs, klausinėjo nepadorių dalykų ir begėdiškai flirtavo.

Eva galėtų pasakyti, kad vieninteliai žavūs jo bruožai: išvaizda, kūno sudėjimas ir sąskaita banke. Kadangi jos imunitetas vyrams puikus, o dėl pinigų niekada galvos nesuko, šitie privalumai jai įspūdžio nedarė.

Neįkainojama buvo jo veido išraiška, kai Eva atsisakė pasiūlymo važiuoti į apartamentus taurelės prieš miegą. Jai susidarė įspūdis, kad Danielis Pelegrinis nepratęs prie žodžio *ne* iš priešingos lyties atstovių.

Net neatsisveikinęs pasiuntė vairuotoją nuvežti jos atgal į aerodromą. Tada matė Danielį paskutinį kartą, bet prieš dešimtį minučių įėjusi į medicinos palapinę rado jį ten jau laukiantį jos. Buvo akivaizdu, kad kažkas užvožė jam per nosį. Eva susimąstė, kas galėjo taip pasielgti ir kaip įmanoma jį surasti, nupirkti išgerti.

- Aš tau ne slaugė, - atkirto Eva, kai Danielis paliepė sutvarkyti.

Jis gūžtelėjo plačiais pečiais, bet be dirbtinės šypsenos, kurią Eva prisiminė iš pasimatymo.

- Tik kraujavimą sustabdyk. Neabejoju, kad esi ne kartą tai mačiusi, todėl turėtum bent iš tolo numanyti, ką reikia daryti.

Eva ne tik numanė. Įdarbinta koordinatore ir vertėja ji, kaip ir daugelis ne medicinos darbuotojų, dažnai ateidavo padėti medikams, kai prireikdavo dar vienu rankų. Vargu ar jai užteko pasitikėjimo lopyti sulaužytą nosį, tuo labiau pasipūtėlio milijardieriaus, kurio kostiumas turbūt kainuoja daugiau nei vidutinis metinis Kabaļjeroso gyventojų atlyginimas, jei tik šiems pasisekė išvis turėti darbą.

- Pakviesiu kurią nors slaugę arba...

- Ne, jos užsiėmusios, - nutraukė Danielis. - Sustabdyk kraujavimą ir aš dingsiu iš čia.

Eva ketino ginčytis, kad ir ji užsiėmusi, Danielio elgesys pasirodė keistas, todėl ji stabtelėjo. Švelniai prilipdžiusi ant nosies antrą pleistrą pagalvojo, kad jis primena suspaustą spyruoklę. Ji užjautė tą, kuris pasitaikys sprogimo epicentre, kai ta spyruoklė neišvengiamai išsilaisvins.

Paėmusi trečią - paskutinį - pleistrą ji nesusilaikiusi pamatė, kaip blizga tamsūs vyro plaukai. Jei nežinotų, kad čia genų dovana, kurią turėjo ir kiti jos sutikti Pelegrinių šeimos nariai, pamanytų, kad vyrukas į kiekvieną kelionę vežiojasi asmeninę kirpėją. Ir asmeninę kostiumininką.

Eva gailestinga, todėl turėtų suprasti, kodėl jam atgrasu stovykloje. Danielis gyvena prabangiai. O čia vien skurdas ir purvas, kurio nepavyksta išvengti net ir nuolat valant. Štai taip stovėdama priešais jį Eva ėmė aiškiai justi šiurkščius savo džinsus bei marškinėlius, pajuto, kokia susivėlusį ant nugaros surišta plaukų uodegėlė.

Kam ta išvaizda įdomi? – liūdnai pagalvojo. Čia juk pabėgėlių stovykla. Visas personalas nuolat pasiruošęs kišti rankas ten, kur prireiks. Rengtis kaip madingai fotosesijai būtų ne tik nederama, bet ir nepatogu.

Tik šalia šio nepakenčiamo vyro ji pasijusdavo prasta ir nevalyva.

– Sėdėk ramiai, – priminė Danieliui, kai šio koja vėl ėmė ritmingai judėti. – Beveik baigiau. Nušluostysiu tavo ir galėsi keliauti. Vis tiek turėsi laikyti pleistrus apie savaitę, nepamiršk, kad jie turi būti sausi.

Pasiėmusi antiseptinę šluostę ji švelniai nuvalė visus kraujo lašelius, nuvarvėjusius vėliau, kai pirmą kartą nuvalė jo nosį ir skruostus.

Staiga užuodė Danielio kvapą: buvo pamiršusi neįkvėpti. Turbūt pats gardžiausias jos

Žinomas aromatas, primenantis tankius miškus ir prisirpusius vaisius – būtų tik nusijuokusi, jei kas būtų užsiminęs, kad ji gali būti tokia romantikė.

Kaip toks nepakenčiamas vyras gali būti toks apdovanotas? Jo viename pirštelyje slypi tiek talento, kiek ji ir per visą gyvenimą nedrįstų tikėtis.

Ir jo akys nuostabios – neįskaitomos žaliai rudos, nors ir ne tokios ryškios kaip šviežiai pamuštas paakys, – staiga įsmigo į ją. Žiūrėjo tiesiai jai į akis.

Ji nenusisuko įkalinta jo žvilgsnio, prisivertusi sumirksėjo, pastūmė kėdę ir nušoko.

– Atnešiu ledo maišelį akiai, – sumurmėjo sutrikusi, bet stengėsi neišsiduoti.

– Nebūtina, – numojo Danielis. – Nešvaistik resursų. – Iš vidinės švarko kišenės išsitraukė piniginę. Išėmė iš jos keletą popierių ir įspraudė jai į delną. – Čia išnaudotoms medicinos priemonėms atpirkti.

O tada tiesiog neatsisveikinęs ir net nepadėkojęs išėjo iš palapinės.

Tik atgniaužusi nuo Danielio prisilietimo tebedilgčiojančią ranką, Eva pamatė, kad jis įdavė dešimtį šimto dolerių kupiūrų.

***

- Turi būti kita išėitis, - tvirtai pareiškė Danielis, pildamasis antrą taurę raudonojo vyno, ir taip suspaudė butelį, kad krumpliai pabalo.

- Tu gali valdyti dvarą.
Jo sesuo Frančeska, į kurią kreipėsi, tik papurtė galvą.

- Negaliu, juk pats žinai. Mano lytis netinkama.

- Negaliu vesti.

Santuoka jam skamba lyg prakeikimas. Danieliui jos nereikia. Jis nenori. Visa suaugusio žmogaus gyvenimą vengė vedybų, vengė bet kokio įsipareigojimo.

- Arba vesi ir valdysi dvarą, arba jis atiteks Mateo.

Paminėjus klastingąjį pusbrolių Danielį apleido paskutiniai santūrumo lašai ir jis tėsė vyno taurę į sieną.

Frančeska ranka sulaukė savo sužadėtinį Felipę, vaikiną iš specialiųjų pajėgų būrio, kuris jau ketino stotis. Tokiu pat ramiu balsu ji to-

liu kalbėjo Danieliui:

- Jis - kitas vyriškos lyties paveldėtojas po tavęs. Pats žinai - tai faktas. Jei nevesi ir nepriimsi palikimo, jis atiteks Mateo.

Stengdamasis susivaldyti Danielis giliai įkvėpė. Raudonas skystis varvėjo balta siena. Pažiūrėjus tinkamu kampu jis atrodė tamsus kaip kraujas, kuris pasipylė jam iš nosies, kai apimtas įniršio puolė Mateo. Abu apsikeitė keletu smūgių, būtų buvę ir dar blogiau, jei ne Felipė, kuris įsikišo ir juos išskyrė. Po ginčo pyktis ruseno Danielio širdyje tarsi gyvas padaras, tarsi susirietusi gyvatė, pasirengusi pulsti pasitaikius menkiausiai progai.

Mateo išdavė juos visus.

- Turi būti koks nors legalus būdas apeiti paveldėjimo sąlygas, - tarė jis, o vynas, paklūęs traukos dėsniai, ėmė varvėti ant grindų.

„Prieš įleidžiant naujus nuomininkus teks sieną perdažyti“, - išsiblaškęs galvojo Danielis. Apartamentai Pizoje priklausė jam, bet čia jau šešerius metus gyveno sesuo. Dabar ji išteka už Felipės ir išsikrausto į Romą, o jei Danielis nesugalvos kitos išeities, vesti teks ir jam.

- Taisyklė pasenusi.

- Taip, - pritarė Frančeska. - Visi tai žinome. Pietas stengėsi susitarti su patikos valdytojais, kad ją pakeistų, bet nėra taip paprasta, kaip tikėjomės. Patika plieno tvirtumo. Prireiks mėnesių, o gal ir metų, kad sąlygos būtų pakeistos, o kol lauksime, Mateo gali vesti Natašą ir perimti palikimą.

Prakeiktas palikimas. Šeimos dvaras, apimantis šešių šimtų metų senumo pilį ir tūkstančius akry vynuogynų, priklausė Pelegrinių šeimai ir jų palikuoniams nuo tada, kai princas Čarlzas Filibertas Pirmasis – pirmas maištininkas šeimoje – padėjo kertinį akmenį.

Prieš kelis dešimtmečius šeima atsisakė titulu, bet pilis liko jų spindintis brangakmenis. Siekiant išlaikyti dvarą neišdalytą, buvo laikomasi pirmagimystės teisės, todėl jį visada paveldėdavo vyriausias vyriškos lyties palikuonis. Ta taisyklė pasirodė per silpna Emanueliui II, žiauriam ir išprotėjusiam princui iš devynioliktojo amžiaus, įtarusiam, kad jo vyriausias sūnus homoseksualus, todėl pridėjo skirsnį, tebegaliojantį iki šių dienų: vyriausias vyriškos lyties palikuonis gali paveldėti dvarą tik būdamas vedęs....